

उद्वेजनं सर्वस्वापहरणादिभयप्रदर्शनेन परंतु चोरस्य वधेन तेन दीयाभार्यादयो न क्लिष्टाः दृष्टिलोपेन क्लेशं न प्रापणीयाः ॥ १३ ॥ यदेति तेदस्य वः ॥ १४ ॥ विभ्रदिति संन्यासिनो पिशास्या इत्यर्थः ॥ १५ ॥ गरीयांसमपि शास्युरिति शेषः पुनः पुनरपराधेयदाकृते तदा ते विसर्गनाहंति प्रथमापराधे इवेति व्यतिरेकदृष्टान्तः ॥ १६ ॥ यत्र यत्र समये मर्यादायां संयंतुं नियंतुं ॥ १७ ॥ धर्मो ह्यधनेऽपि अहन्यमानेषु चोरेषु पूर्वपूर्वकाले ॥ १८ ॥ सुशास्यत्वे हेतूनाह नृदव इति ॥ १९ ॥ अयकलौ एकस्मिन् हेतुपीतरे न च संयंतीत्यर्थः अतः सर्वे पिचोरपक्षीयाहंतव्या एवेत्याशयः ॥ २० ॥ नैवेति कः कस्ये हेति गत एव प्रश्नः न कश्चन कस्यापीत्युत्तरं च दस्युवधे तद्गार्यादीनां वधो नास्तीत्यर्थः संबंधाभावात् ॥ २१ ॥ चोरेषु मर्यादाकरणमपि न संभवतीत्याह पद्ममिति पद्मं शवालंकारं आदत्ते पिशाचात् पिशाचोपहृतात् आदत्ते चैलादिकमिति शेषः कीदृशं समयैर्देवं तदेव ताशपथादिरूपं यः कश्चिन्मूढः न तु प्राज्ञ इत्यर्थः ॥ २२ ॥ साधून्कर्तुं मिति शेषः भूतं भव्यायोपदिश्यत इति न्यायेन सिद्धं पश्वादिकं स्मृत्वा यकर्मणे भवतीति भूतं न व्यशब्देन क्रतुः कस्यचित्क्र

उद्वेजने न बंधेन विरूपकरणेन च ॥ वधदं डेन ते क्लिष्टान् पुनरोहितसंसदि ॥ १३ ॥ यदापुरोहितं वा ते पर्ययुः शरणैषिणः ॥ करिष्यामः पुनर्ब्रह्मन् पापमिति वादिनः ॥ १४ ॥ तदा विसर्गमर्हीः स्युरितीदं धातुशसनं ॥ विभ्रदं डोजिनं मुंडो ब्राह्मणो हतिशसनं ॥ १५ ॥ गरीयांसो गरीयांसमपराधेषु पुनः ॥ तदा विसर्गमर्हीति न यथा प्रथमे तथा ॥ १६ ॥ द्युमत्सेन उवाच यत्र यत्रैव शक्ये रन्संयंतुं समये प्रजाः ॥ सतावा न्नोच्यते धर्मो यावन्न प्रतिलंघ्यते ॥ १७ ॥ अहन्यमानेषु पुनः सर्वमेव पराभवेत् ॥ पूर्वपूर्वतरे चैव सुशास्यत्वात् न जननाः ॥ १८ ॥ नृदवः सत्यभूयिष्ठा अल्पद्रोहास्त्यमन्यवः ॥ पुराधिगुणं दृष्ट्वा सीद्वा गुणं दृष्ट्वा नंतरं ॥ १९ ॥ आसीदादानं दंडोपिव धदं डो घवर्तते ॥ वधेनापि न शक्यं ते नियंतुं मपरे जनाः ॥ २० ॥ नैव दस्युर्मनुष्याणां न देवानां मिति श्रुतिः ॥ न गंधर्वपितृणां च कः कस्ये ह न कश्चन ॥ २१ ॥ पद्मं शमशानादादत्ते पिशाचाच्चापि देवतं ॥ तेषु यः समयं कश्चित्कुर्वीत हतबुद्धिषु ॥ २२ ॥ सत्यवानुवाच तान् शक्रोऽपि चेत्साधून् परित्रातुमर्हि सया ॥ कस्य चिद्भूतभव्यस्य लाभेनांतं तथा कुरु ॥ २३ ॥ राजानो लोकयात्रार्थं तप्यंते परमंतपः ॥ तेऽपत्रपंतिता हृभ्यस्तथा वृत्ता भवंति च ॥ २४ ॥ वित्रास्यमा

नाः सुकृतो न कामात् प्रंतिदुष्कृतीन् ॥ सुकृतेनैव राजानो भूयिष्ठशसते प्रजाः ॥ २५ ॥

तोलोभेनेतेषां अंतं शांशंकुरु तथा हि सर्वमेधे ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभतेत्यादिना सर्वजातीयानां सर्वकर्मणां च नराणामालंभ उक्तः तथा च राजा बहून् ध्यानिरोध्य काले सर्वमेधे आलभतेत्यर्थः तेन पापिष्ठा अपियज्ञपशून् भूयस्वर्गं याति पशुर्वै नीयमानः समृत्युं प्रापश्यत्स देवान् नान्वाकामयतैर्तुं देवा अब्रुवन्ने हि स्वर्गं वै त्वालोऽकं गमयिष्याम इति स तथेत्यब्रवीदिति श्रुतेः वध्यानपि क्रतुप्रवेशेन उपकुर्यादेवेति भावः ॥ २३ ॥ ते राजानः तादृगभ्यः स्तेनेभ्योऽपत्रपंते ममापिराज्ये स्तेन इति लज्जां कुर्वते ऽतस्तथा वृत्ता लोकयात्रार्थं प्रजानां निर्दोषत्वं कामयानाः पितर इव तपस्विनो भवंति तथा च राजानः प्रतिजानते छांदोग्ये न मे स्तेनो जनपदेन कदर्यो न मद्यः नानाहिताग्निर्ना विद्वान्न स्वैरीस्वैरिणीकुत इति ॥ २४ ॥ वित्रास्यमाना इति त्रासेनैव प्रजाः साध्यो भवंति नतुराजानः दुष्कृतीन् दृष्ट्वा न कामात् प्रंतिदुष्कृतीन् नैव प्रजाः शासते ॥ २५ ॥